

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים

גליון # 34

ארגון מוקדש לתיקון חטא המרגלים ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמו שאמרו חז"ל מצות ישוב ארץ ישראל שקולה כנגד כל מצות שבתורה וכמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה.

חודש תמוז תשס"ב לפ"ק

ועל - כן כששלח יעקב שנית את השבטים אמר להם, קחו מזמרת הארץ בכליכם וכו'. דהינו פרות ארץ - ישראל, כי יעקב שמע שאמר להם מרגלים אתם, שמרמז על חטא המרגלים שפגמו בנ עם העליון על - ידי שפגמו בארץ - ישראל שהיא בחינת נ עם כנ"ל, כי גם הם פגמו ביוסף שהוא בחינת נ עם כנ"ל, על - כן צוה יעקב שיקחו עמם מזמרת הארץ, הינו פרות ארץ - ישראל שבהם מלבש השפעת הנ עם העליון כדי להראות לו שארץ - ישראל חביבה בעיניהם והם מחבבין את הארץ. וגם על - ידי זה שיקחו עמם פרות ארץ - ישראל ימשיכו לשם קדשת הנ עם העליון כדי לבטל על - ידי זה בחינת החובלים שמשם באו להם כל היסורים שסבלו מיוסף שהכיל היה מחמת בחינת החובלים שהתגברו עליהם. על - ידי שמכרו את יוסף ופגמו בנ עם העליון שהוא בחינת יוסף כנ"ל. ועל - כן על - ידי הפרות של ארץ - ישראל ימשיכו הארת הנ עם העליון לתקן זאת כנ"ל. וזהו, קחו מזמרת הארץ. בחינת נעים זמירות ישראל וכו' שהוא בחינת נ עם כנ"ל.

ספר ליקוטי הלכות - הלכות ברכת הפרות הלכה ד

הלכה ד.

ענין ברכת הנהנין. ודין קדימה בפרות. וחשיבות פרות ארץ - ישראל שקודמין לברכה.

על - פי התורה חבלי נפלו לי בנעמים וכו' (בלקוטי תניינא סימן עא), עין שם היטב מראשה לסופה. (א) וזה בחינת כלל ברכת הנהנין, כי עקר הברכה הוא בשביל להעלות הדבר ולקשרו לנ עם העליון, כי זה ידוע שצריך האדם לבלי לקבל הנאה ותענוג מגוף הדבר שאוכל ושותה וכו' רק להעלות התענוג מגוף הדבר שאוכל ושותה וכו', רק להעלות התענוג והאהבה שמלבש בזה הדבר להעלותו לשרשו העליון שבקדשה. וש"כ העליון של כל האהבות והתענוגים הוא בחינת נ עם העליון שמשם נשתלשלין ונמשכין כל נעימת הטעמים והתענוגים שיש בכל דבר בבחינת מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים. שכל האהבות שמלבשין בכל התענוגים כלם נמשכין בשרשם העליון מבחינת נ עם העליון שהוא בחינת יוסף שהיה יפה תאר ויפה מראה. וזהו מה יפית ומה נעמת אהבה וכו'. ובשביל זה צריכין לברך על כל דבר שרוצה להנות ממנו. כי על - ידי הברכה הוא מקשר ומעלה הדבר לשרשו לבחינת נ עם העליון, כי כל הברכות הם בחינת שירות ותשבחות לה' יתברך שמשבחין ומברכין לה' יתברך שברא את הדבר הזה. ועל - כן כל הברכות שבעולם הם בבחינת נ עם העליון בבחינת נעים נאווה תהלה. וכתב זמרו לשמו כי נעים שזהו בחינת נעים זמירות ישראל (שמואל ב ב) שהביא שם רבנו זכרוננו לברכה בסוף התורה הנ"ל, כי כל הברכות הם בחינת זמירות ותהלות ותשבחות לה'

יתברך שעל - ידי זה עקר ההתקשרות לבחינת נ' עם העליון, כי אי אפשר לדבק בהבורא יתברך שמו. לזכות לנ' עם העליון לחזות בני' עם ה' כי אם על - ידי דבורי ברכות והודאות ותפלות ושירות ותשבחות. שכלם הם בבחינת נ' עם, בחינת נעים זמירות וכו' כנ"ל. וזה בחינת כלל כל הברכות שצריכין לברך על כל דבר שנהנין ממנו ואסור להנות מהעולם הזה בלא ברכה, כי צריכין להעלות ולקשר כל ההנאות והטעמים והתענוגים לשרשם שהוא נ' עם העליון שזה זוכין על - ידי הברכה בכונה שהוא בחינת נ' עם כנ"ל. שעל - ידי זה מעלין ומקשרין כל האהבות והתענוגים לשרשם לבחינת נ' עם העליון כנ"ל. ועל - כן עקר קדשת כל המאכלים הוא מארץ - ישראל שזהו בחינת כל המצוות התלויות בארץ שכלם במיני מאכל, דהיינו השבעה מינים וכמובא לעיל, כי עקר השפעת נ' עם העליון הוא בארץ - ישראל כמב' אר' בהתורה הנ"ל, על - כן שם בארץ - ישראל עקר קדשת האכילה, כי עקר קדשת האכילה הוא כשזוכין לקשר הטעם והתענוג לבחינת נ' עם העליון כנ"ל. ועל - כן עקר כל הברכות שמברכין על כל המאכלים אנו למדין מברכת המזון, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, השתא לאחריו מברך, לפניו ל' א, כמו שמב' אר. כי עקר כל הברכות הוא להמשיך קדשת ארץ - ישראל שהוא בחינת נ' עם העליון כדי להעלות ולקשר כל האהבות לשרשן כנ"ל. ועל - כן למדין כל הברכות מברכת המזון, כי עקר ברכת המזון הוא להמשיך בחינת קדשת ארץ - ישראל, כמו שכתוב, ואכלת וכו' וברכת וכו' על הארץ. וכמב' אר לעיל כמה פעמים. ועל - כן פרות ארץ - ישראל קודמין לברכה, כי עקר הברכה היא להמשיך קדשת ארץ - ישראל שהוא בחינת נ' עם שהוא ש' רש העליון שבקדשה של כל הטעמים והאהבות והתענוגים שבעולם כנ"ל. שזוכין לזה על - ידי הברכה כנ"ל.

(ב) ועל - כן תקנו חכמינו זכרונם לברכה דין קדימה בפרות כפי חשיבות ומעלת הפרות, כי כל הכבוד והחשיבות שבעולם נמשך משם מבחינת נ' עם העליון כמב' אר' בהתורה הנ"ל. שעל - ידי השפעת הנ' עם העליון נמשך התגלות כבודו יתברך שהוא ש' רש הבריאה, ש' רש כל העשרה מאמרות שבהם נברא העולם וכו', עין שם. ועל - כן ראוי לחלק כבוד וחשיבות להפרות לענין ברכה להקדים הראוי להקדים, כי על - ידי הברכה נמשך השפעת נ' עם העליון שמשם עקר הכבוד והחשיבות כנ"ל. ועל - כן ר' הכבוד שבני - אדם מכבדין זה את זה הוא במיני מאכל ומשקה. כדרך העולם שכשש אחד נכנס לבית חברו ורוצה לכבדו הוא מכבד אותו באיזה דבר מאכל ומשקה. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה לענין אסור והתר, 'חתיכה הראייה להתכבד'. כי עקר כל הכבוד נמשך מנ' עם העליון שהשפעתו מלבש בכל המאכלים ומשקאות. ועל - כן שם עקר הכבוד כנ"ל. וזה בחינת שלחן מלכים, בחינת מלך הכבוד. (כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר בהתורה ויבן ה' אל קים את הצלע בסימן סז). כי עקר הכבוד מתגלה על - ידי בחינת נ' עם העליון שזוכין לקבל משם בשעת השלח דקדשה כשזוכין לברך הברכות כראוי וכו' כנ"ל.

(ג) וזה מה שהתורה משבחת את ארץ - ישראל בשבעת המינים שיש בה פרות טובים כאלה ושהיא ארץ זבת חלב ודבש. ולכאורה הדבר תמוה. וכי זה הוא שבח של ארץ - ישראל הקדושה כל כך. וה' יתברך הבטיח בכמה הבטחות לאברהם וליצחק וליעקב לתת את הארץ לזרעם ובשר לישראל על - ידי מ' שה כמה וכמה פעמים שהוא מוכן לקיים הבטחתו לתן להם את הארץ וכל התורה מלאה משבח ארץ - ישראל למעין ומדקדק בה. וכל פעם שמוכיח ומזהיר אותם על קיום התורה והמצוות בכלליות או בפרטיות הוא מזכיר על פי - ר' את ארץ - ישראל כדי לבוא לרשת את הארץ וכו', כמב' אר' בפסוקים רבים אין מספר. וכי כל הרעש הזה כדי לאכל פרות טובים כאלה? אך באמת עקר הפונה הוא שיש בה פרות טובים ומתוקים כאלה שמקבלים טעמים ונעימות מתיקות מנ' עם העליון. ושם דיקא יכולין להתקשר לנ' עם העליון על - ידי הפרות הטובים שיש שם. על - ידי שנזכה לקיים המצוות התלויות בהם שנוהגין בארץ - ישראל דיקא. נמצא, שעקר מה שמשבח את ארץ - ישראל בשבעת המינים הטובים, עקר הפונה על ש' רש הטעם שלהם שהוא נ' עם העליון שזוכין בארץ - ישראל דיקא וזהו בודאי שבח גדול ונורא מאד, כי עקר עבודת האדם כל ימי חייו הוא לזכות לנ' עם העליון לחזות בני' עם ה' להכיר גדלתו יתברך. וכמו שכתוב, אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש וכו' לחזות בני' עם ה'.

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על מ' שה רבנו עליו השלום, שנתאוו לארץ - ישראל כל כך והתפלל תקט"ו תפלות כדי לבוא לארץ - ישראל והקשו על זה, וכי לאכל מפריה הוא צריך ולשב' ע' מטובה?! אלא בשביל לקיים המצוות התלויות בארץ. והדבר תמוה ודקארי לה מה קארי לה. וכי יעלה על הדעת שמ' שה יתאוו לארץ - ישראל בשביל לאכל מפריה ולשב' ע' מטובה. אך עקר הקשיא והתרוץ הוא מה שכתבנו, כי מחמת

שְׂרָאִין שֵׁם שֶׁ רִבְנוּ עֲלָיו הַשְּׁלוֹם מִשְׁבַּח אֶת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבַּח הַפְּרוֹת כִּנּוּי, עַל - כֵּן הוּא מְקַשֶּׁה זֹאת, וְכִי לֹאכֵל מִפְרֵיהָ וְכוּ'. כִּי אֲנוּ רֹאִין שֶׁכֵּל שְׁבַח אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁבַּח אוֹתָהּ שֶׁהִיא אֶרֶץ זֵבֶת חֵלֶב וְדִבְשׁ אֶרֶץ חֹטָה וְשִׁעוּרָה גִפְן וְתַאֲנָה וְכוּ'. וְזֶה שִׁמְתָרְךָ, אֲלֵא בְּשִׁבִיל לְקִיָּם מְצוּוֹת הַתְּלוּיֹת בְּאֶרֶץ, הִינּוּ כִי בְּאֲמַת שְׁבַח אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל הֵן הֵן פְּרוֹתֶיהָ הַטּוֹבִים וְהַנְּעִימִים. וּבְשִׁבִיל זֶה הַתַּאֲנָה מִשֶּׁה לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל אֲךָ לֹא הִיְתָה כְּפֹנְתוֹ חֹס וְשְׁלוֹם, לְטַעַם הַגִּשְׁמִי שֶׁל הַפְּרוֹת, רַק עֵקֶר כְּפֹנְתוֹ כְּדִי לְזַכּוֹת לְקִיָּם הַמְצוּוֹת הַתְּלוּיֹת בְּאֶרֶץ. כְּדִי שֶׁעַל - יְדֵי הַמְצוּוֹת יִקְשֶׁר טַעַם הַמְתִּיקוֹת וְנִעְיַמַת הַפְּרוֹת לְשִׁרְשֵׁן לְבַחֲיִנַת נֶעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁזֶה עֵקֶר תְּשׁוּקַת מִשֶּׁה וְכֵל הַצְּדִיקִים לְזַכּוֹת לְחַזוֹת בְּנֵי עַם ה' שֶׁזֶה עֵקֶר הַתְּכִלִּית כִּנּוּי".

(ד) וְהִנֵּה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁאָרְךָ - יִשְׂרָאֵל הִיא בְּחִינַת נֶעַם וְעַל - כֵּן שֵׁם עֵקֶר הַמַּחֲיוֹן, כִּי אֵין חֲכָמָה כְּחֲכַמַת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַמַּחֲיוֹן נִמְשָׁכִין מִנֶּעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁשׁוֹפֵעַ בְּאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כִּנּוּי, אֲבָל מַחֲיוֹן שֶׁל חוּץ - לְאֶרֶץ הֵם בְּחִינַת חוֹבְלִים, בְּחִינַת מַחֲלֵקֶת וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שֵׁם. וּמִחֲמַת שְׂאֵלוֹ הַמַּחֲיוֹן שֶׁל חוּץ - לְאֶרֶץ, שֶׁהֵם בְּחִינַת חוֹבְלִים, מִבְּקָשִׁים לְעֲצֻמָּן תִּקּוּן. וְתִקּוּנָם הִיא בְּעַת שֶׁמְקַבְּלִים הַשְּׁפַעַת הַנֶּעַם הָעֲלִיּוֹן עַל - יְדֵי כָּלִי הַנִּעְשָׂה עַל - יְדֵי צְדָקָה וְכוּ'. שְׂאֵז בְּאֵין הַמַּחֲיוֹן שֶׁל חוּץ - לְאֶרֶץ בְּחִינַת חוֹבְלִים וְנוֹפְלִים לִמַּחֲיוֹן שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת נֶעַם כְּדִי לְהַתְּתֵקֵן עַל - יְדֵי זֶה, כִּי אֵז הוּא זְמַן תִּקּוּנָם וְכוּ', כְּמִבְּאֵר שֵׁם. עַל - כֵּן לְפַעְמִים הַמַּחֲיוֹן שֶׁל חוּץ - לְאֶרֶץ בְּחִינַת חוֹבְלִים הֵם פְּגוּמִים כֹּל כֵּךְ עַד שֶׁגּוֹרְמִים פְּגָם גַּם לְהַמַּחֲיוֹן שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּחִינַת נֶעַם וְלֹא דִי שֶׁל אֵת נִתְתַּקְּנִים הַחוֹבְלִים עַל - יְדֵי הַנֶּעַם אֲדַרְבָּא, הֵם פּוֹגְמִים אוֹתָם. וּמִזֶּה בֵּא הַמַּחֲלֵקֶת שֵׁשׁ בְּאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל גַּם - כֵּן חֹס וְשְׁלוֹם וְכוּ', עַיִן שֵׁם כֹּל זֶה הַיֵּטֵב.

וְזֶה בְּחִינַת גְּדֻלַּת הַיְּסוּרִים שֶׁצָּרִיכִין לְסַבֵּל קִדְּם שְׂבָאִין לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וְעַצְם רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת בְּלִי שְׁעוֹר שֶׁצָּרִיכִין לְשַׁבֵּר קִדְּם שְׂבָאִין לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאֲמַרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה (בְּרִכּוֹת ה) שֶׁאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל הוּא אֶחָד מִהַדְּבָרִים שְׂבָאִין עַל - יְדֵי יְסוּרִים. וְעֵקֶר הַיְּסוּרִים הֵם הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. וְכֵן זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחוֹבְלִים הַנִּזְכָּרִים לְעֵיל שֶׁהֵם לְשׁוֹן חֲבֵלָה וְיְסוּרִים, דְּהִינּוּ מְנִיעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחֲלֵקֶת, כִּי כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הֵם בְּחִינַת מַחֲלֵקֶת, כִּי הָאֲדָם רוֹצֵה [כָּל] כֵּךְ לְנַסֵּעַ לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וְהַמְּנִיעוֹת עוֹמְדִים כְּנִגְדּוֹ וְחוֹלְקִים עֲלָיו וְרוֹצִים לְמַנְעוֹ חֹס וְשְׁלוֹם, וְכֵן זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחוֹבְלִים שֶׁהֵם הַמַּחֲיוֹן שֶׁל חוּץ - לְאֶרֶץ שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחֲלֵקֶת, הִינּוּ מִחֲמַת שֶׁהַחוֹבְלִים רוֹצִים לְהַתְּתֵקֵן עַל - יְדֵי הַנֶּעַם, עַל - כֵּן תִּכְפֹּף כֶּשֶׁהָאֲדָם נִתְעוֹרֵר לִילֵךְ לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שְׂאֵזִי כְּפִי הַתְּעוֹרְרוֹתוֹ וְתְשׁוּקָתוֹ לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עֲלָיו הָאֲרָה מִבְּחִינַת הַנֶּעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהֵם הַמַּחֲיוֹן שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. וְאֵזִי תִכְפֹּף בְּאֵים הַחוֹבְלִים וְנוֹפְלִים בְּנְעִימִים כְּדִי לְהַתְּתֵקֵן כִּנּוּי. וּמִחֲמַת שֶׁהַחוֹבְלִים הֵם מַחֲיוֹן שֶׁל חוּץ - לְאֶרֶץ בְּחִינַת מַחֲלֵקֶת, נֶאֱחָז בָּהֶם הַזְּהֵמָה שֶׁל חוּץ - לְאֶרֶץ שֶׁהִיא אֶרֶץ הָעַמִּים. עַל - כֵּן מִתְגַּבֵּר הַרַע שֶׁבָּהֶם וּמִבְּלָבָלִין מִחֵ הָאֲדָם וְגוֹרְמִים לוֹ מְנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת מֵאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וְצָרִיךְ יְגִיעָה לְשַׁבְּרָם. כִּי בְּאֲמַת זֶהוּ כָּלִל גְּדוֹל בְּעַבּוֹדַת הַבוֹרָא וְיִתְבַּרַךְ שֶׁעֵקֶר כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הֵם רַק מְנִיעַת הַמַּחֲיוֹן, כִּי כָּל מֵה שֶׁהָאֲדָם רוֹצֵה בְּאֲמַת יְכוֹל לְגַמֵּר כְּרָצוֹנוֹ וְאֵין שׁוּם מְנִיעָה שֶׁתּוֹכֵל לְמַנְעוֹ וְעֵקֶר הַמְּנִיעָה הִיא רַק מִחֲמַת שֶׁעֲדִין אֵינוֹ מֵאֲמִין בְּדַעְתּוֹ בְּשִׁלְמוֹת כְּרָאוּי שֶׁהוּא צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת דְּבָר זֶה. וְשִׁחֲיוֹ הַנִּצְחִיִּים תְּלוּיִים בְּזֶה. כִּי אִם הִיָּה הָאֲדָם מֵאֲמִין בְּקִדְּשֵׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁהִיא בְּאֲמַת, בּוֹדָאֵי לֹא הִיָּה שׁוּם מוֹנֵעַ בְּעוֹלָם שִׁיכּוֹל לְמַנְעוֹ וְלֹא הִיָּה כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם נִחְשָׁבִים בְּעֵינָיו לְמְנִיעוֹת כָּלִל. וּבְאֲמַת אֵינָם מְנִיעוֹת כָּלִל, כִּי הַמְּנִיעָה הַגְּדוֹלָה הוּא שֶׁצָּרִיכִין לְעַבֵּר בְּשָׁנֵי יָמִים לְדַרְךְ רְחוֹק כְּזֶה. וְהִלֵּא אֲנוּ רֹאִים אֲלֵפִים וְרַבּוֹת בְּנֵי - אָדָם שֶׁפּוֹרְשִׁין עֲצֻמָּן לְיָמִים לְמַרְחוֹק יוֹתֵר מֵאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל בְּשִׁבִיל סִפְקֵי רֹחַ. זֶה נוֹסֵעַ לְמֵאֲרֶסְעֵלִיָּא וְזֶה לְלוֹנְדוֹן. וְזֶה לְאֶמְרִיקָא שְׁרַחוֹק מֵאֵד, מְכַל שֶׁכֵּן לְסְטָאֲנִבִּיל וְלַעֲכּוֹ שֶׁשִּׁכְיָחִים עוֹבְרִים וְשָׁבִים הַרְבֵּה. וְאִם מְנִיעָה מִחֲמַת מְמוֹן הִלֵּא אֲנוּ רֹאִים כְּמָה עֲנִיִּים שֶׁמְשִׁיאִין בְּנִיָּהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וּמוֹצִיאִים עֲלֵיהֶם הוֹצֵאוֹת הַרְבֵּה שֶׁעוֹלָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵהוֹצֵאוֹת הַנְּסִיעָה לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וּמֵאֲמִין לּוֹקְחִים אֵלוֹ הַהוֹצֵאוֹת, הִלֵּא הוּא רַק מִחֲמַת שֶׁהֵם מְשִׁתּוֹקְקִים כֹּל כֵּךְ לְהַשִּׂיא בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וּמִצְפִּים לֵה' יִתְבַּרַךְ עַד שֶׁה' יִתְבַּרַךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּכָל מֵה שֶׁמְכַרְחָ לָהֶם, מְכַל שֶׁכֵּן אִם הִיָּה מְשִׁתּוֹקְקִים בְּאֲמַת וְהִיָּה חוֹשְׁבִים מִחְשָׁבוֹת וְתַחְבּוּלוֹת עַל זֶה לְבוֹא לְשֵׁם בּוֹדָאֵי הִיָּה ה' יִתְבַּרַךְ עוֹזֵר לָהֶם בְּלִי סִפְקֵי. וְעַל - כֵּן אִם הִיָּה הָאֲדָם מֵאֲמִין בְּקִדְּשֵׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל חֵלֶק מֵאֲלֹף כְּמוֹ שֶׁהִיא בְּאֲמַת בּוֹדָאֵי הִיָּה כָּל אָדָם רַץ וְפוֹרַח לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ מִי שֶׁהִיָּה רַץ אִם הִיָּה יוֹדֵעַ שֶׁיִּמְצָא שֵׁם בּוֹדָאֵי אֲלֵפִים וְרַבּוֹת אֲדוּמִים. שֶׁבּוֹדָאֵי הִיָּה רַץ לְשֵׁם בְּכָל כֹּחַ וְלֹא הִיָּה שׁוּם מוֹנֵעַ שֶׁיִּמְנַעְהוּ וְהִיָּה לוֹוֵה וּמוֹכֵר כָּל אֲשֶׁר לוֹ עַל הוֹצֵאוֹת. וְהִיָּה פּוֹרַח לְשֵׁם בְּזְרִיזוֹת וּבְבִהְלָה גְּדוֹלָה, מְכַל שֶׁכֵּן וְכֵן אִם הִיָּה הָאֲדָם מְשִׁים לְלִבּוֹ שְׁבַח אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. שֶׁכֵּל הַתּוֹרָה כְּלָה מֵרֵאשִׁי לְסוֹפָה מִלְּאָה מִשְׁבַּח אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי הַתּוֹרָה מִתְחַלֵּת מִבְּרֵאשִׁית בְּרֵאשִׁית אֲלֵ קִיָּם אֶת הַשְּׁמַיִם וְאֶת הָאֶרֶץ. וּפְרַשׁ רַש"י, לֹא הִיָּה צָרִיךְ לְהַתְּחִיל אֶת הַתּוֹרָה אֲלֵא מֵהַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֵם וְכוּ'. וּמִפְּנֵי מֵה פִּתַח בְּבֵרֵאשִׁית? בְּשִׁבִיל כֹּחַ מַעֲשִׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם וְכוּ'. שֶׁלֵּא יֵאמְרוּ הַעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים לְסְטִים אֲתֵם וְכוּ'. נִמְצָא שֶׁכֵּל הַתּוֹרָה שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית עַד הַחֲדָשׁ הַזֶּה לְכֵם הִכֵּל בְּשִׁבִיל שְׁנוֹכֵל לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הַסְּפּוּרִים מֵה שֶׁהַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת מִבְּרֵאשִׁית הָעוֹלָם וְלַדַּת הָאֲבוֹת וּסְבוֹתֵיהֶם וְגִלְגּוּלֵיהֶם הִכֵּל הוּא

לעשות דרך כבושה לארץ - ישראל בכל אדם ובכל זמן. כמו שה' יתברך גלגל עם אבותינו הרבה ועשה עמם נפלאות ונוראות הרבה, הכל בשביל לתת להם ולזרעם אחריהם את ארץ הקדושה הזאת כמב' אר' בהתורה, שתקף בפרשת נח שכתוב שם לדת אברהם אבינו שהוא ראשון לאבות והוא הראשון שגלה אל קותו בעולם, תקף ומיד גלה לו ה' יתברך מעלת קדשת ארץ - ישראל וצוהו לילך לשם, כמו שכתוב, לך לך מארצך וכו' אל הארץ וכו'. ושם כל הפרשה וכל הסדר מדבר מענין נסיעת אברהם לארץ - ישראל. ואחר כך בברית בין הבתרים שהבטיחו ה' יתברך על ירשת ארץ, כמב' אר' שם בפרשה שמזכיר הבטחת ארץ - ישראל כמה וכמה פעמים מג' דל חבתה. וכן אחר כך אצל יצחק ויעקב שמבטיח לכל אחד כמה וכמה פעמים בכמה לשונות של הבטחה שיתן להם הארץ אשר נשבע לאברהם וחזר הבטחה זאת כמה פעמים מג' דל שבח מעלת ההבטחה הזאת וכל ספר בראשית סובב הולך על קטב זה של הבטחת ארץ - ישראל שהבטיח לאבות וכמו שפרש רש"י על פסוק אלה תולדות יעקב יוסף. ואלה תולדותיהם וגלגוליהם עד שבאו לכלל ישוב וכו', דהינו עד שבאו לארץ - ישראל שהיא הישוב והמנוחה של ישראל עם קדוש. וכן כל ספר שמות שמדבר מיציאת מצרים. והכל היה כדי לזכות לבוא לארץ - ישראל כמב' אר' בפרשה בתחלת התגלות ה' יתברך למ' שה' בסנה שנאמר שם תקף, אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הפנעני וכו' ארץ זבת וכו'. וכתוב, וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותו מן הארץ ההיא אל ארץ טובה ורחבה וכו'. וכתוב, וגם הקימתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ פנעני וכו' ולקחתי אתכם לי לעם וכו' והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם וליצחק וליעקב וכו'. וכן הרבה בכל התורה כלה. שמכל זה יכולין לראות ולהבין מרחוק ע' צם שבח מעלת ארץ - ישראל שה' יתברך מבטיח כל כך עליה. ובפרט בשאר ספרים בגמרא ובמדרשים ושאר ספרים שמב' אר' בכלם מג' דל שבח ארץ - ישראל. ומעלת הזוכה לישוב בה ואפלו לילך בה ארבע אמות. ובפרט בדברי רבנו זכרוננו לברכה שמב' אר' בכמה תורות מג' דל קדשת ארץ - ישראל ושכל קדשת איש הישראלי תלויה בארץ - ישראל. פזק עין ותשכח.

ועל - כן אם היה האדם משים לבו לזה באמת, בודאי אין שום מניעה שימנעהו. ועקר המניעה הוא רק מניעת המ' ח' כנ"ל. וכל זה נמשך מבחינת החובלים שבאין ונופלין בנעימים בעת שנתעורר השפעת הנ' עם העליון על - ידי השתוקקות לארץ - ישראל שאז באין החובלים כנ"ל. ואז נתעורר הרע שבחובלים ומבלבל את מ' ח' האדם עד שאינו יכול לראות מעלת ארץ - ישראל ומזמין כמה מניעות שכלם נמשכין מבחינת הרע שבחובלים שהם בחינת מ' ח' של חוץ - לארץ ממש שהם מתנגדים לארץ - ישראל. וכל אלו המניעות מארץ - ישראל שצריכין לשברם כלם פלולים בבחינת שבעה עממין שהם הפנעני והחתי וכו'. שהיתה הארץ בידם שהם חופין על קדשת ארץ - ישראל ומעלימין ומסתירין טעם קדשת ארץ - ישראל ומשם נמשכין כל היסורים וכל המניעות מארץ - ישראל. ועל - כן הם שבעה עממין כנגד שבעת המינין שנשתבחה בהן ארץ - ישראל, כמו שכתוב, ארץ חטה ושעורה וכו'. ועקר השבח הוא ששם הוא שופע נ' עם העליון שמשם טעם אלו הפרות וכו' כנ"ל. ועל - כן כנגד אלו השבעה המינים שהם בחינת נ' עם שהיא עקר שבח ארץ - ישראל כנגד זה הם שבעה עממין המונעים מארץ - ישראל. וזה שכתוב, ולהעלותו מן הארץ ההיא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש. אל מקום הפנעני והחתי וכו'. כי הא' בהא תליא, כי לכב' ש' ולהכניע השבעה עממין שחושב שם הפסוק שהם הפנעני והחתי וכו'. הוא על - ידי שמאמינים בשבח הארץ שהיא ארץ זבת חלב ודבש, דהינו ששופע שם נ' עם העליון שמשם מתיקת כל שבעת המינים שעל - ידי זה יכולין להכניע ולכב' ש' כל השבעה עממין שהם כלל המונעים כנ"ל, כי עקר המניעות הוא שמבלבלין המ' ח' מלהרגיש קדשת ארץ - ישראל כנ"ל. אבל מי שמתגבר עליהם ומאמין למ' שה' רבנו ולכל הצדיקים אמתיים שמפליגין בשבח ארץ - ישראל, בודאי ישבר כל המניעות שפלולים בשבעה עממין שנמשכין מבחינת החובלים ויבוא לארץ - ישראל, לארץ זבת חלב ודבש שיש בה שבעת המינים שהם בחינת נ' עם כנ"ל. וזה בחינת ארץ זבת חלב ודבש שנקראת ארץ - ישראל בתורה כמה פעמים, כי חלב הוא בחינת הולדה שאז דם נעפר ונעשה חלב (בכורות ו) הנמשך מנ' עם העליון שמשם מתיקת כל הטעמים בחינת דבש, כמב' אר' בהתורה הנ"ל, עין שם היטב. ועל - כן ארץ - ישראל מסגל לבנים, כי שם שופע נ' עם העליון שמשם ההולדה.

(ה) וזה בחינת פגם המרגלים מוציא דבת הארץ רעה שאמרו, באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם ארץ זבת חלב ודבש היא וזה פריה. אפס כי עז העם וכו'. הינו שיש שם שבעה עממין שנמשכין מהרע שבחובלים שאינם מניחין לבוא לארץ - ישראל לבחינת נ' עם. כי לא רצו להאמין שיש כ' ח' בישראל לשבר ולבטל החובלים ולשבר כל המניעות שבעולם. נמצא, שאמרו דבר והפוכו.

(ו) וזה בחינת מה שאמר פרעה, תקבד העבודה וכו'. כי תקף כשנתעורר צמיחת קרן ישועה של הגאולה שהעקר הוא לבוא לארץ - ישראל כנ"ל. שהוא בחינת נ' עם כנ"ל. ותקף נתעוררו בחינת החובלים ונפלו בנעימים. ועל - ידי זה התגבר הרע שבחובלים והסית את פרעה להכביד העבודה יותר למנ' ע' ישראל מן הגאולה מלשוב

לארץ - ישראל. ומגדל התגברות הרע שבחובלים שעל - ידי זה היתה כבודת העבודה בחינת תכבד העבודה כנ"ל. על - ידי זה חזרו ונתעוררו דתן ואבירם ויצאו נצבים לקראת משה ואהרן ואמרו, ירא ה' עליכם וישפט. שזהו בחינת מחל' קת שנמשך מהחובלים שחזרו ונתעוררו על - ידי שנתעורר הנ' עם העליון על - ידי התחלת הגאולה לבוא לארץ - ישראל כנ"ל, כי כל עקר גלות מצרים נמשך ממחל' קת שהיא בחינת חובלים, כי עקר הגלות נתגלגל על - ידי המחל' קת שבין השבטים עם יוסף, כי הבעל דבר התגרה בהם שיחלקו עם יוסף דיקא, כי יוסף הוא בחינת נ' עם, כמו שמב' אר בהתורה הנ"ל. והם חלקו עליו. ועל - ידי זה התגברו בחינת החובלים שהם בחינת מחל' קת. ועל - כן ירדו לגלות מצרים שהוא ההפך ממש מארץ - ישראל שהוא בחינת נ' עם. כי מצרים הוא כנגד ארץ - ישראל. את זה לעמת זה כידוע. ועל - כן הם שטופי זמה, כי תאות נאוף נמשך מפגם הנ' עם העליון שאז נופל לאהבת נשים כמובן בהתורה הנ"ל. ועל - כן כששלח יעקב שנית את השבטים אמר להם, קחו מזמרת הארץ בכליכם וכו'. דהינו פרות ארץ - ישראל, כי יעקב שמע שאמר להם מרגלים אתם, שמרמז על חטא המרגלים שפגמו בנ' עם העליון על - ידי שפגמו בארץ - ישראל שהיא בחינת נ' עם כנ"ל, כי גם הם פגמו ביוסף שהוא בחינת נ' עם כנ"ל, על - כן צוה יעקב שיקחו עמהם מזמרת הארץ, הינו פרות ארץ - ישראל שבהם מלבש השפעת הנ' עם העליון כדי להראות לו שארץ - ישראל חביבה בעיניהם והם מחבבין את הארץ. וגם על - ידי זה שיקחו עמהם פרות ארץ - ישראל ימשיכו לשם קדשת הנ' עם העליון כדי לבטל על - ידי זה בחינת החובלים שמשם באו להם כל היסורים שסבלו מיוסף שהכל היה מחמת בחינת החובלים שהתגברו עליהם. על - ידי שמכרו את יוסף ופגמו בנ' עם העליון שהוא בחינת יוסף כנ"ל. ועל - כן על - ידי הפרות של ארץ - ישראל ימשיכו הארת הנ' עם העליון לתקן זאת כנ"ל. וזהו, קחו מזמרת הארץ. בחינת נעים זמירות ישראל וכו' שהוא בחינת נ' עם כנ"ל.

ז) ומגדל ההתגברות של החובלים אז בעת התחלת הגאולה שנתעוררו כנגד הנ' עם. עד שהכביד העבודה וכו' וגרם מחל' קת של דתן ואבירם שאמרו ירא ה' עליכם וכו' כנ"ל והתגברו כל כך עד אשר העושה יהולל חכם וכו' שגם מ' שה רבנו אמר לה' יתברך, למה הרע תה וכו'. וכל זה מחמת התגברות החובלים, על - כן אמר לו ה' יתברך, עתה תראה וכו' ואמרו רבותינו זכרונם לברכה ול' א העשוי לשל' שים ואחד מלכים שרמז לו ה' יתברך תקף של' א יכנס לארץ - ישראל, הינו מאחר שאין בידו לתקן החובלים, אדרבא, הם מבבלבלין גם דעתו הקדושה עד שאמר למה הרע תה. בודאי אי אפשר שיכנס לארץ - ישראל, כי כשירצה לכנס לארץ - ישראל יתגברו החובלים יותר ויותר וכשאינו בידו לתקנם אזי הם פוגמים ביותר בקדשת ארץ - ישראל, כמב' אר בהתורה הנ"ל. ועל - כן בודאי אי אפשר שיכנס לארץ - ישראל. וזהו הטעם שאנשים קטנים נכנסין לארץ - ישראל בקלות וגדולי הצדיקים יש להם מניעות עצומות מלבוא לארץ - ישראל עד שמשה ל' א זכה לבוא לארץ - ישראל. וכן סמוך לדורותינו היה הבעל שם טוב ז"ל ורבי נפתלי ז"ל של' א יכלו לבוא לארץ - ישראל, כי מ' שה רבנו לפי עצם גדלתו אם היה נכנס לארץ - ישראל היו צריכים לכנס ולפ' ל כל החובלים לתוך הנעימים להתתקן והיו צריכים להתתקן כל המ' חין הפגומים שפגמו מחטא אדם הראשון ואילך שכלם הם בחינת חובלים, בחינת מ' חין של חוץ - לארץ. שנמשכין על - ידי פגם הכבוד על - ידי שפוגמין בכבוד ה' יתברך שהם כלל כל החטאים שבעולם שכלם היו צריכים להתתקן על - ידי מ' שה, כי כל אחד כפי מה שזוכה לקבל קדשת ארץ - ישראל, דהינו השפעת הנ' עם, כמו כן באין ונופלים בחינת החובלים להתתקן ועל - כן אם היה מ' שה רבנו נכנס לארץ היו צריכים כל החובלים להתתקן ומחמת שאז עדין ל' א הגיע הזמן לזה, כי ל' א יגמר תקונו כל החובלים עד שיבוא משיח ויבער רוח הטמאה מן הארץ. ומחמת של' א היה אפשר לתקנם אז היו יכולים לגרם פגם יותר חס ושלום. על - כן היה מן הנמנע שהוא יכנס לארץ עם ישראל. והיה ההכרח שיכניסם! הושע שמעלתו קטנה ממ' שה שאז ל' א נתעוררו החובלים כי אם מעט כפי ערך הנ' עם שזכה לקבל. וזה היה בידו לתקן בכ' ח וזכות רבו מ' שה. וזה שבא שר צבא ה' ליהושע ואמר לו, עתה באתי, שר צבא ה' זה מט"ט שכולל ששה סדרי משנה, ששם שרש החובלים בקדשה שהוא מחל' קת התנאים ואמוראים שחובלים זה לזה בהלכה. זה אוסר וזה מתיר וכו'. ועל - כן בא ליהושע ק' דם שנקנס ליריחו לתחלת גבול ארץ - ישראל, הינו בחינת חובלים שנופלים בנעימים להתתקן כנ"ל.

וזה בחינת ל' א תוכל פלותם מהר פן תרבה עליך חית השדה. מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפירה ונחלת את הארץ. וכתיב, ל' א אגרשנו מפניך בשנה אחת וכו'. שצריכין לכב' ש קדשת ארץ - ישראל מעט מעט לגרש הרע שבחובלים שהם בחינת העמים והקלפות והמונעים מארץ - ישראל לגרשם מעט מעט. כי אין כ' ח לתקן החובלים בבת אחת, דהינו לברר הטוב שבהם שיכלל בנ' עם והרע יפ' ל ויתבטל. ואין בנו כ' ח לזה כי אם מעט מעט להמשיך קדשת הנ' עם מעט מעט. וכפי קדשת הנ' עם שנזכה להמשיך כמו כן נתקן את החובלים ונגרש את הרע שבהם בבחינת מעט מעט אגרשנו עד אשר תפירה ונחלת את הארץ שתזכה לקבלת קדשת

הנ' עם שמשם ההולדה דקדשה. בחינת עד אשר תפרה. ואז ונחלת את הארץ שתזכה לנח' ולירש ארץ שקדשתה מנ' עם העליון כנ"ל.

וזה בחינת כל ההתגרות וההתגברות שמתגבר הבעל דבר בכל פעם יותר על כל מי שרוצה לכנס לעבודת ה' יתברך וכל מה שמתעורר האדם יותר לכנס לעבודת ה' יתברך מתעורר כנגדו הבעל דבר ביותר כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו (ספ' נב). כי עקר כל הקדשה של איש הישראלי נמשך מארץ - ישראל מבחינת נ' עם העליון שהיא כלל התורה הקדושה, כמו שכתוב, דרכיה דרכי נ' עם. ועל - כן כל מה שהאדם רוצה לכנס אל הקדשה יותר שאז נמשך עליו קדשת ארץ - ישראל קדשת הנ' עם העליון ביותר, כמו כן באים בחינת החובלים להתקן כנ"ל. ואזי כמו כן מתעורר הרע שבחובלים ומתגברים כנגדו למנועו, כי כל החטאים והסטרף אחר אחרתם מהחובלים שהם בחינת מחל' קת שמשם עקר היצר הרע, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר. שיצר הרע הוא בחינת מחל' קת. ועל - כן נקראים החטאים בשם חבלה, כמו שכתוב (בנחמיה א), חב' ל חבלנו לך. כי כלם נמשכין מבחינת החובלים כנ"ל. ועל - כן צריך האדם להתגבר בכל פעם מחדש כדי להכניע הרע שבחובלים בכל פעם ולתקן הטוב שבהם להפ' החובלים לבחינת נ' עם שיהיו כל המ' חין בבחינת מ' חין של ארץ - ישראל ששם עקר המ' ח' והחכמה וכנ"ל.

ח) וזה שאמר מ' שה', 'אכן נודע הדבר' כשראה שני אנשים עברים נצים. ופרש רש"י, רואה אני שהם ראויים לכך להיות בגלות וכו'. הינו מחמת שראה שיש מחל' קת בישראל על - כן נודע לו טעם הגלות, כי עקר הגלות מחמת החובלים שהם בחינת מחל' קת. וכן עכשו עקר אריכת הגלות מחמת מחל' קת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה של א' נחרב בית שני כי אם בשביל שנאת חנם, כי עקר הגלות היא מה שגלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו. וכל זה נמשך מבחינת החובלים שהם המ' חין של חוץ - לארץ ממש שהם כנגד המ' חין של ארץ - ישראל שמשם עקר אחיזתם העובדי כוכבים ואריכת הגלות מארץ - ישראל כנ"ל. ועל - כן ק' דם הגאלה יבוא אליהו לעשות שלום בעולם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אין אליהו בא לטמא ולטהר אלא לעשות שלום בעולם, כי עקר הגאלה לשוב לארץ - ישראל תלויה בשלום שעל - ידי זה נזכה לבחינת נ' עם העליון שהוא בחינת מ' חין של ארץ - ישראל, בחינת שלום כנ"ל.

ט) ועל - כן עקר תקון האכילה בקדשה הוא על - ידי צדקה כמו שאיתא בז' הר' ובכל הספרים שצריכין להפריש צדקה ק' דם האכילה ולהזמין לעני על שלחנו. וזה עקר תקון האכילה, כי על - ידי צדקה נעשה כלי לקבל השפעות הנ' עם העליון שזהו עקר תקון האכילה, כי על - ידי זה זוכין להעלות ולקשר הטעם ונעימת המאכל ומשקה לשרשו לבחינת נ' עם העליון כנ"ל.

י) וזה בחינת ר' אש השנה, כי מב' אר' בהתורה הנ"ל שעקר ש' רש' העליון של הבריאה הוא בחינת נ' עם העליון שהוא בחינת מ' חין של ארץ - ישראל שזוכין לקבלו על - ידי צדקה שעל - ידי זה נמשך ההולדה של האדם שהוא עקר פונת הבריאה שעל - ידי זה נתרבה ונתגדל כבודו יתברך שהוא ש' רש' הבריאה, כי הכל ברא ה' יתברך לכבודו וכו', כי הכבוד הוא ש' רש' כל העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, כי הכל היה רק בשביל הכבוד כנ"ל. וכל זה הוא בחינת ר' אש השנה, כי בר' אש השנה נברא העולם, דהינו האדם נברא בר' אש השנה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שבריות אדם הראשון היה בר' אש השנה. ועל - כן מרגל הלשון בספרים בר' אש השנה נברא העולם. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה, בתשרי נברא העולם. וכן אנו אומרים היום הרת עולם. זה היום תחלת מעשיך וכו' אף - על - פי שבאמת עקר בריאת עולם היה מכ"ה באולול עד ר' אש השנה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה רק מחמת שבר' אש השנה נברא אדם הראשון שהוא עקר העולם.

כי כל העולם ומל' או הכל נברא בשביל האדם שהוא תכלית הבריאה, כי הכל נברא בשביל האדם כדי שיכיר קונו ויגדיל כבודו יתברך שבשביל זה נברא הכל כנ"ל. כי בכל הבריאה כלה אין מי שיוכל להכיר את מי שאמר והיה העולם ויגדיל כבודו יתברך כמו האדם. ועל - כן האדם עקר הבריאה וכמב' אר' בהתורה הנ"ל. ועל - כן בר' אש השנה שנברא האדם נחשב כאלו כל הבריאה נברא אז, כי האדם הוא עקר כלל הבריאה כנ"ל. ועל - כן אנו אומרים בר' אש השנה נברא העולם כנ"ל. נמצא, שבריות העולם, דהינו האדם שהוא עקר העולם היה בר' אש השנה. ועל - כן אנו צריכין בר' אש השנה לעורר בחינת נ' עם העליון שמשם נמשך עקר בריאת האדם כנ"ל.

וזה בחינת שופר כי קול שופר הוא בחינת עשרה מיני נגינה בחינת היטיבו נגן בתרועה (וכמובא במקום אחר). ועשרה מיני נגינה זה בחינת נעים זמירות ישראל שעל ידם מעוררין וממשיכין בחינת נ' עם העליון שמשם נמשך נעימת הנגון שהוא עקר הדבקות, כי על - ידי הנגון בחינת נעים זמירות על - ידי זה מדבקין עצמן בה' יתברך וזוכין לחזות בנ' עם ה' בחינת נ' עם העליון הנ"ל וכמובן שם בהתורה הנ"ל בסופה שכתב שם. וזה בחינת השירה, בחינת נעים זמירות וכו', עין שם. ועל - כן קול השופר, שהוא בחינת נגינה על - ידי זה ממשיכין בחינת

הנ עם העליון שהם עקר המ'חין, בחינת מ'חין של ארץ - ישראל, כי ידוע בכונות שעל - ידי השופר נמשכין המ'חין, הינו בחינת הנ עם שהוא עקר המ'חין. ועל - כן נוהגין כל ישראל להרבות בצדקה מאד קדם ראש השנה כדי לזכות לקבל השפעת הנ עם שיתעורר על - ידי השופר לקבלו על - ידי הצדקה. כי על - ידי הצדקה נעשה כלי לקבל השפעת הנ עם העליון כנ"ל. ועל - ידי השפעת הנ עם נמשך ההולדה שיתרבו בני - אדם כדי שיתרבה כבודו כנ"ל. וזה בחינת פקידת עקרות שממשיכין בר'אש השנה, כי בר'אש השנה נפקדה שרה, רחל, חנה, כי פקידת עקרות, דהינו הולדה נמשך על - ידי השפעת הנ עם שזוכין בר'אש השנה כנ"ל. ועל - כן קורין בר'אש השנה לדת יצחק אבינו, דהינו וה' פקד את שרה וכו'. כי יצחק הוא הולדה הראשונה בעולם שנולד בקדשת ישראל, כי התחלת קדשת ישראל התחיל מאברהם אבינו עליו השלום. אבל אברהם בעצמו עדין לא נולד בקדשת ישראל רק יצחק הוא הראשון שנולד בקדשת ישראל. ועל - כן לדת יצחק הוא עקר שלמות הבריאה שנברא בשביל האדם, דהינו בשביל ישראל שיגדלו כבודו. וכל מה שנולדין בני ישראל יותר נתרבה כבודו יותר כנ"ל. וזה בחינת לדת יצחק שהוא הולדה הראשונה בקדשת ישראל כנ"ל. ועל - כן קורין פרשה זאת בר'אש השנה, כי אז נברא העולם שנברא בשביל הכבוד שנתרבה על - ידי הולדת ישראל שזה בחינת לדת יצחק כנ"ל.

וזה בחינת עשרה שופרות, עשרה מלכיות, עשרה זכרונות, הכל כנגד בחינת עשרה מאמרות שבהם נברא העולם שנתגליון בר'אש השנה על - ידי הכבוד שנתגלה על - ידי הולדת ישראל בחינת פקידת עקרות בחינת לדת יצחק שכל זה נמשך מהשפעת הנ עם העליון שנמשך בר'אש השנה כנ"ל. ועל - כן עקר הגדלת כבודו יתברך הוא בר'אש השנה, כמו שאומרים, ויב'א מלך הכבוד. ויב'ן תן כבוד וכו'. מלך על כל העולם כלו בכבודך. וכן הרבה. כי כל עסקנו בר'אש השנה לגלות מלכותו שהיא כבודו בחינת מלך הכבוד, כי עקר הבריאה שנברא בר'אש השנה הכל היה בשביל הכבוד שבשביל זה נברא העולם בעשרה מאמרות כנ"ל. ועל - כן עקר קדשת ארץ - ישראל נתגלה בר'אש השנה, כמו שכתוב, תמיד עיני ה' אל קיר בה מראשית השנה וכו'. בר'אש השנה נדון מה יהיה בסופה, כי עקר קדשת ארץ - ישראל הוא בחינת נ עם העליון כנ"ל שזה זוכין בר'אש השנה כנ"ל. (א) ועל - כן תחלת כבוש יהושע את ארץ - ישראל היה על - ידי קול שופר, כי יריחו הוא עיר ראשונה מארץ ישראל שכבש יהושע. וכבשה על - ידי שופרות כמב'אר ביהושע, הינו כנ"ל, כי על - ידי קול שופר בחינת קדשת ראש השנה, על - ידי זה מעוררין וממשיכין בחינת הנ עם העליון שהוא בחינת קדשת ארץ - ישראל שהם בחינת שבעה עממין, בחינת חובלים כנ"ל. וזה בחינת כנור נעים כנ"ל. וזה מה שמובא בספר טוב הארץ ש'כנור נעים ע'ם נבל הוא ראשי תבות כנ'עין. כי כנען, הינו כלליות השבעה עממין שהם בחינת כלל המונעים מארץ - ישראל עקר הכנעתם על - ידי נעימת הנגינה. בחינת כנור נעים עם נבל שזהו בחינת שופר של ראש השנה בחינת תקעו בח'דש שופר שעל - ידי זה ממשיכין בחינת נ עם העליון ומכניעין השבעה עממין בחינת כנען שיניקתו מבחינת חובלים כנ"ל. וזה שנסמך שם תכף, עדות ביהוסף שמו וכו'. ופרש רש"י כי בר'אש השנה יצא יוסף מבית האסורים, כי יוסף הוא בחינת נ עם כנ"ל. ועל - כן יצא בר'אש השנה מבית האסורים, כי בר'אש השנה שופע הנ עם העליון שהוא בחינת יוסף כנ"ל.

(ב) וזה, ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה ח'לם וכו'. וזאת המעשה היה בר'אש השנה שאז יצא יוסף מבית האסורים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. ועל - כן היה הנס על - ידי שנה והתעוררות השנה של פרעה, כמו שכתוב, וייקץ פרעה וכו'. כי כל זה נמשך מש'רש המלכות של מעלה שבנינה בר'אש השנה על - ידי בחינת שנה והתעוררות השנה כידוע בכונות.

וזה בחינת חלום פרעה שבע שני השבע. ושבע שני הרעב. ושבע שני הרעב בלעו את שבע שני השבע ולא נודע כי באו אל קרבנה. ומראיהן רע כאשר בתחלה וכו'. כל זה מרמז על ענין הנ"ל שפרעה ראה מהיכן נמשך תקף הגלות של ישראל. ועקר הגלות הוא מה שגלו מארץ - ישראל אשר שם חיינו וא'רץ ימינו. כי שם עקר המ'חין הנעימים בחינת נ עם שהם עקר חיות האדם כי החכמה תחיה וכו'. ועל - כן היתה הגלות במצרים שהוא ההפך ממש מארץ - ישראל כנ"ל. וראה ש'רש הגלות שנמשך מבחינת החלום שראה, כי ראה שבע פרות טובות שמרמזים על שבע שני השבע שזה בחינת קדשת ארץ - ישראל שמשם עקר השבע והברכה כידוע. והכל נמשך מבחינת המ'חין של ארץ - ישראל בחינת הנ עם שמשם כל החיות והשפעות, כי נ עם כל הפרות והתבואות המשביעין את האדם הכל נמשך מבחינת הנ עם העליון שהוא בחינת קדשת ארץ - ישראל כנ"ל. וראה פרעה שנמשך השפעה זאת בחינת שבע שני השבע שהוא בחינת השפעת הנ עם העליון כנ"ל. אבל תכף כשנמשך השפעת הנ עם העליון בחינת שבע שני השבע. והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן וכו' רעות מראה וכו'. לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לר'ע שהם בחינת הרע גמור בחינת שבע שני הרעב שזהו הרע

שְׂבָחוּבָלִים פָּגַם הַמַּחֲוִין שֶׁל חוּץ - לְאַרְץ שְׂמֹחֲבָלִין וּמְכַלִּין הַכֹּל חֹס וְשָׁלוֹם, וְתִכְף כְּשֶׁנִּמְשָׁךְ בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת הַנֶּעַם, בְּחִינַת שֶׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע, בָּאִים תִּכְף בְּחִינַת הַחֻבְלִים לְהַתְתַּקֵּן עַל יָדָם. וּמִחֲמַת שֶׁהָרַע נֶאֱחָז בָּהֶם בְּיוֹתֵר עַל - יְדֵי זֶה מִתְגַּבְּרִים הַחֻבְלִים עַל הַנְּעִימִים וּפּוֹגְמִים גַּם אֶת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל עַד שֶׁבְּחִינַת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת נֶעַם, בְּחִינַת שֶׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע נִבְלַע וְנִשְׁכַּח עַל - יְדֵי בְּחִינַת הַחֻבְלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת שֶׁבַע שְׁנֵי הָרַעַב. וּמִשָּׁם עָקַר הַגְּלוּת שֶׁל מִצְרַיִם וְכֵן כָּל הַגְּלוּתוֹת, כִּי גְלוּת מִצְרַיִם וְכָל הַגְּלוּתוֹת הַכֹּל בְּשִׁבְלֵי פָּגַם הַדַּעַת, כְּמוֹבָא בְּכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל, דְּהֵינּוּ בְּשִׁבְלֵי פָּגַם הַדַּעַת שֶׁפָּגַם אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁאָכַל מֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע. וְעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע זֶה בְּחִינַת מַחֲלֵ קֵת, בְּחִינַת חֻבְלִים וְעַל - יְדֵי זֶה נִתְגַּרַשׁ מִגֵּן - עֵדֶן שֶׁהוּא בְּחִינַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל קְדֻשַׁת הַבַּיִת - הַמְּקֻדָּשׁ כְּמִבְּאֵר בְּמִקְוֵם אַחֵר. וּבְשִׁבְלֵי זֶה הֵיטָה גְלוּת מִצְרַיִם וְעַל - כֵּן הַתְּחִיל הַגְּלוּת עַל - יְדֵי מְכִירַת יוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת נֶעַם שֶׁפָּגְמוּ בוֹ עַל - יְדֵי הַמַּחֲלֵ קֵת שֶׁחֲלָקוּ עִמּוֹ אַחֲיוֹ כַּנִּל. וְעָקַר הַתְּגַבְּרוֹת הַגְּלוּת הוּא מִחֲמַת שֶׁבְּכָל פַּעַם שֶׁבָּא אֵיזָה צְדִיק גָּדוֹל. שְׁעַל - יְדֵי קְדֻשָׁתוֹ הוּא מִמְשִׁיךְ בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת הַנֶּעַם בְּחִינַת מַחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. אֲזִי תִכְף בְּאִין הַחֻבְלִים לְהַתְתַּקֵּן. וּמִחֲמַת שֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ זְמַן תִּקּוּנָן עַל - יְדֵי זֶה הֵם פּוֹגְמִין אֶת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. וּמִזֶּה נִמְשָׁךְ אֲרִיכַת הַגְּלוּת בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּיּוֹת וְעַל - כֵּן תְּחִלַּת גְּלוּת מִצְרַיִם הַתְּחִיל בְּשִׁבְלֵי מָה שֶׁאָמַר אַבְרָהָם אָבִינוּ, בְּמָה אֲדַע כִּי אֵירָשְׁנָה וְהִיא מְסֻפָּק עַל יְרֻשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. וְזֶה בְּחִינַת חֻבְלִים שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחֲלֵ קֵת וּסְפִקוֹת, הֵינּוּ כִּי תִכְף כְּשֶׁהָ יִתְבַּרַךְ הַבְּטִיחַ לוֹ עַל יְרֻשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל נִתְעוֹרַר וּנְמַשָּׁךְ עָלָיו תִּכְף הַשְּׁפָעַת הַנֶּעַם הָעֲלִיּוֹן. שֶׁהִיא בְּחִינַת מַחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, אֲךָ מִחֲמַת שֶׁתִּכְף כְּשֶׁנִּמְשָׁךְ הַשְּׁפָעַת הַנֶּעַם בָּאִים בְּחִינַת הַחֻבְלִים לְהַתְתַּקֵּן וּמִחֲמַת שֶׁבְּחִינַת הַחֻבְלִים, דְּהֵינּוּ הַמַּחֲוִין שֶׁל חוּץ - לְאַרְץ הַיּוֹ אֲזִי עֲדִין פּוֹגְמִין מֵאִד מִחֻטָּא שֶׁל אָדָם הָרֵאשׁוֹן כַּנִּל. עַל - כֵּן גָּרְמוּ פָּגַם גַּם בְּמַחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהִשִּׁיג אַבְרָהָם אֲזִי עַד שֶׁנִּפְלַ מַחֲלֵ קֵת וּסְפִקוֹת בְּלָבוֹ עַל יְרֻשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וְאָמַר בְּמָה אֲדַע כִּי אֵירָשְׁנָה. שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת מָה שֶׁהַחֻבְלִים בְּחִינַת מַחֲלֵ קֵת וּסְפִקוֹת פּוֹגְמִין אֶת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל עַל - יְדֵי שֶׁבָּאִים לְתוֹכָן לְהַתְתַּקֵּן כַּנִּל.

וְעַל - כֵּן בְּשִׁבְלֵי זֶה נִגְזַר גְלוּת מִצְרַיִם. יְדוּעַ תִּדַע כִּי גַר יִהְיֶה זֶרְעֶךָ בְּאַרְץ לֹא לָהֶם. יְדוּעַ תִּדַע דִּיקָא דְּהֵינּוּ עַל פָּגַם הַדַּעַת כְּמוֹבָא. הֵינּוּ פָּגַם הַחֻבְלִים שֶׁהֵם הַדַּעַת וְהַמַּחֲוִין פּוֹגְמִים שֶׁל חוּץ - לְאַרְץ. וְזֶה בְּחִינַת חֵלוֹם פְּרַע' הַכַּנִּל. שֶׁשֶּׁבַע שְׁנֵי הָרַעַב בְּחִינַת חֻבְלִים בְּלַעוּ אֶת שֶׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע בְּחִינַת נֶעַם. עַד אֲשֶׁר לֹא נֹדַע כִּי בָּאוּ אֶל קַרְבְּנָה וְכוּ'. כִּי מִחֲמַת שֶׁנִּתְעוֹרַר הַשְּׁפָעַת הַנֶּעַם בָּאוּ הַחֻבְלִים לְהַתְתַּקֵּן. וְעַל - יְדֵי זֶה פָּגְמוּ בְּיוֹתֵר אֶת בְּחִינַת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת נֶעַם כַּנִּל. עַד אֲשֶׁר גַּם שָׁם נִפְלַ מַחֲלֵ קֵת. וְאִין נִכְרַ כְּלָל הַשְּׁפָעַת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כְּאִלוֹ מַעוֹלָם לֹא נִמְשָׁךְ חֹס וְשָׁלוֹם הַשְּׁפָעַת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל וְזֶה אֶת הַבְּחִינָה הַיָּא בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן. שֶׁלְפָעֵמִים נִתְעוֹרַר הָאָדָם אֶל הַקְּדֻשָּׁה וּמִתְלַהֵב לְבוֹ מֵאִד לֵה' יִתְבַּרַךְ בְּהַשְׁתַּוְקוּת נִפְלָא. וְנִדְמָה לוֹ שְׂבוּדָא יִהְיֶה אִישׁ כְּשֶׁר וְלֹא יִמְנַעְהוּ שׁוֹם מוֹנֵעַ וְתִכְף אַחֵר שְׁעָה נּוֹפֵל מִתְשׁוּקָתוֹ וְנִטְמָטֵם לְבוֹ וְנִתְבַּלְבַּל מ' חו'. וְשׁוֹכַח לְגַמְרֵי אֶת כָּל הַתְּשׁוּקָה הָרֵאשׁוֹנָה כְּאִלוֹ מַעוֹלָם לֹא הִיָּה לוֹ תְּשׁוּקָה כְּלָל לְעַבּוּדַת הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ. וְלְפָעֵמִים יְכוּל לְהִיּוֹת שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ לֵה' יִתְבַּרַךְ נִמְשָׁךְ אֵיזָה זְמַן גָּדוֹל. וְאַף - עַל - פִּי - כֵּן יֵשׁ שְׂאֵחַר כֶּךָ נּוֹפֵל מִתְשׁוּקָתוֹ וְנִטְמָטֵם לְבוֹ עַד שֶׁשׁוֹכַח הַכֹּל. וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ מַעוֹלָם לֹא הִיָּה לוֹ תְּשׁוּקָה כְּלָל. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַכַּנִּל.

כִּי כָל הַקְּדֻשׁוֹת הֵם מִן הַמַּחֲוִין הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם עָקַר הָאָדָם כִּי עָקַר הָאָדָם הוּא הַדַּעַת וְהַמַּחֲוִין הַנִּשְׁמָה וְהַחִיּוֹת שֶׁל הָאָדָם. וְעָקַר הַמַּחֲוִין הֵם הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּחִינַת נֶעַם כַּנִּל. וְכִשְׁנִתְעוֹרַר לְהָאָדָם אֵיזָה חֲשֵׁק דְּקְדֻשָּׁה לֵה' יִתְבַּרַךְ וְלְעַבּוּדָתוֹ. זֶה נִמְשָׁךְ מֵהַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל מִבְּחִינַת נֶעַם הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּמְשָׁךְ עָלָיו אֵיזָה הָאֲרָה וְהַשְּׁפָעַת מִשָּׁם. אֲךָ תִּכְף כְּשֶׁנִּמְשָׁךְ עָלָיו אֵיזָה הָאֲרָה וְהַשְּׁפָעַת מִשָּׁם. אֲךָ תִּכְף כְּשֶׁנִּמְשָׁךְ עָלָיו הַשְּׁפָעַת הַנֶּעַם. נִתְעוֹרַרוּ תִּכְף הַחֻבְלִים וְכוּ' כַּנִּל. וְכִשְׂאִינוּ זֹכָה לְתִקּוּנָם. אֲזִי הֵם פּוֹגְמִים אֶת בְּחִינַת הַמַּחֲוִין שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשָׁכוּ עָלָיו וְעַל - יְדֵי זֶה הוּא שׁוֹכַח הַכֹּל כְּאִלוֹ לֹא הִיָּה לוֹ תְּשׁוּקָה כְּלָל. עַל - כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְשַׁמֵּר אֶת הַזְּכָרוֹן מֵאִד שֶׁיִּזְכֹּר אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל פַּעַם אֶת כָּל הַתְּשׁוּקוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת. וְהַהִתְלַהֲבוֹת וְהַפְּסוּפִין שֶׁהִיּוּ לוֹ מַעוֹלָם לֵה' יִתְבַּרַךְ וְלְעַבּוּדָתוֹ. כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו אֶת כָּל הַרְשִׁימוֹת שֶׁנִּשְׂאָרוּ מִהַשְׁתַּוְקוּת הָרֵאשׁוֹנוֹת כְּדִי שֶׁיִּתְעוֹרַר עַל - יְדֵי זֶה לְשׁוֹב לֵה' יִתְבַּרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה. שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְאַחֵז עֲצָמוֹ בְּהַרְשִׁימוֹת שֶׁנִּשְׂאָרוּ לוֹ מִיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁהִיּוּ לוֹ מִזְרִיחַ אוֹרוֹ יִתְבַּרַךְ וְכוּ', עֵינֵי שָׁם. וְזֶה בְּחִינַת יוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּקוּן שֶׁל חֵלוֹם פְּרַע' הַשְּׁנוֹתָן עֲצָה שֶׁתְּתַקֵּים הַשְּׂבִיעָה וְהַטּוֹב שֶׁל שֶׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע וְלֹא תִכְרַת הָאֶרֶץ בְּרַעַב שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמַּחֲוִין שֶׁל חוּץ - לְאַרְץ. וְעֲצָתוֹ הוּא שֶׁיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל שֶׁבַע שְׁנֵים הַטּוֹבוֹת הָאֵלֶּה וְהִיָּה הָאֵל כָּל לְפָקְדוֹן וְכוּ', הֵינּוּ שֶׁתִּכְף כְּשֶׁנִּתְעוֹרַר עַל הָאָדָם אֵיזָה טוֹב בְּחִינַת קְדֻשַׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַקְּדֻשׁוֹת, אֲזִי תִכְף יַעֲשֶׂה אֵיזָה עֲבָדָא דְּקְדֻשָּׁה עַל - יְדֵי הַשְׁתַּוְקוּתוֹ לְהַתְּפַלֵּל אוֹ לְלַמֵּד אוֹ יַעֲשֶׂה אֵיזָה מְצוּה. וְיַעֲשֶׂה לְעַצְמוֹ אוֹצְרוֹת בְּמַחֲוִין לְהַטְמִין שָׁם אֶת כָּל הַטּוֹב שֶׁל שֶׁבַע שְׁנֵים הַטּוֹבוֹת, כִּי הָאָדָם יֵשׁ לוֹ בְּחִירָה וְיֵשׁ כֹּחַ בְּיָדוֹ כְּשֶׁבָא עָלָיו אֵיזָה תְּשׁוּקָה טוֹבָה לְהַטְמִין וְלִקְשֹׁר אוֹתָהּ בְּפִנְיִמִיּוֹת מַחֲוִין וְלִקְחַ בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ זֶה אֶת הַתְּשׁוּקָה לְזְכָרָה הַיָּטֵב שֶׁלֹּא יִשְׁכַּחָהּ, כִּי

מאחר שיוסף הצדיק מודיע לו מקדם שאחר כך יבואו עליו ימי רע חס ושלום, וירצו להשכיח ממנו כל הטוב ההוא, על - ידי זה המשכיל יבין מעצמו שצריך לגנז היטב את כל הטוב של בחינת שבע שני השבע, דהינו שיקשר החשק דקדשה במחשבתו ויקח בדעתו זה הענין בעצמו. שאפלו כשיטמטם לבו על - ידי התעוררות הרע שבחובלים. אף - על - פי - כן יתחזק בעבודת ה' על - ידי שיזכר את עצמו בהתשוקה הראשונה כנ"ל. וכל הרשימות של התשוקות הראשונות שייגנזו בפנימיות מ'חו' יהיו לו לפקדון להחיות את נפשו בימי רע שהם בחינת שבע שני הרעב. בבחינת והיה הא כל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהיינה אחרי כן. ולא תכרת הארץ ברעב כנ"ל. ועל - כן הם שבע שבע, שבע שני השבע ושבע שני הרעב. כנגד שבעת המינים שנסתבחה בהן ארץ - ישראל שהם בחינת השפעת הנ עם העליון וכו"ל. וכנגדם הם שבעה עממין שהם הרע שבחובלים שהם בחינת שבע שני הרעב שעקר הגלות מארץ - ישראל שהוא בחינת גלות מצרים שכולל כל הגליות הוא על ידם כנ"ל. ועל - כן עקר הגאולה של מצרים היתה בזכות יוסף שעמד בנסיון ונשמר מאהבת נשים. ועל - ידי זה זכה להמשיך על עצמו השפעת הנ עם שהוא שרש האהבה דקדשה כנ"ל, כי יוסף שרשו משם מבחינת נ עם כנ"ל. ועל - כן על ידו היה עקר הגאולה, כמו שכתוב, ויקח משה את עצמות יוסף עמו. כי יוסף יש לו כח להתגבר בכל פעם כנגד החובלים להכניע הרע שבהם של א יקלקלו את בחינת הנ עם, אדרבא, בחינת הנ עם יתקנו את החובלים שזהו מה שזכה יוסף לפתור ולתקן חלום פרעה. בא פן של א יקלקל ימי הרעב את ימי השבע, אדרבא, ימי השבע יחיו את ימי הרעב, שזהו בחינת שהנעימים יתקנו את החובלים. ועל - כן הזכיר אותם, והעליתם את עצמתי מזה אתכם. שיעלו עצמותיו לארץ - ישראל. ובכח הזה יתגברו בכל פעם על החובלים עד שיכבשו ארץ - ישראל שהוא בחינת נ עם, בחינת יוסף כנ"ל.

יג) וזה בחינת מה שהולכין על קברי צדיקים בערב ראש השנה. כי הסתלקות הצדיק הוא בתוך בחינת נ עם העליון ששם עולין כל נשמות הצדיקים בבחינת לחזות בנ עם ה' וכו', בחינת נעמות בימינך נצח. ועל - כן במקום גניזתם הוא בחינת ארץ - ישראל בחינת צדיקים יירשו ארץ כמו שמבאר במקום אחר, כי במקום גניזתם שופע בחינת נ עם העליון שהוא בחינת קדשת ארץ - ישראל שמשם כל הקדשות כנ"ל, כי כל העשר קדשות שהם כלל כל הקדשות שבעולם הם בארץ - ישראל. ועל - כן הולכים על קבריהם בערב ראש השנה. כדי לזכות לקבל שם קדשת ראש השנה שהוא בחינת השפעת הנ עם בחינת קדשת ארץ - ישראל שמתגלה בראש השנה כנ"ל. וזה בחינת מזמורי תהלים שאומרים על קברי הצדיקים, כי מזמורי תהלים הם בחינת נ עם, בחינת נעים זמירות ישראל כנ"ל. וזה בחינת חבלים נפלו לי בנעמים ופסוק נעמות בימינך נצח. שאומרים במזמור מכתם לדוד. שהוא המזמור הראשון מהיד מזמורי תהלים שתקנו רבנו זכרוננו לברכה כי עקר תקון הברית שהוא עקר תקון כל החטאים שהוא על - ידי השפעת הנ עם העליון שהוא מ'חין של ארץ - ישראל שהוא עקר הקדשה קדשת הדעת, כי על - ידי השפעת הנ עם העליון משברין אהבת נשים כנ"ל. וזוכין לקדשת הדעת של ארץ - ישראל שהוא כלל כל הקדשות כנ"ל. וזה שמשמימין נעמות בימינך נצח. כי מתחלה אומרים חבלים נפלו לי בנעמים, דהינו שהחובלים נופלים בנעמים להתתקן כמו שפרש רבנו זכרוננו לברכה מקרא זה בהתורה הנ"ל. ואזי עדין אנו חוששים של א יתגברו החובלים על הנעימים ויקלקלו אותם גם - כן חס ושלום כנ"ל, על - כן אומרים אחר כך, אברך את ה' אשר יעצני וכו', הינו שה' יתברך נותן עצות להאדם על - ידי הצדיק האמת בא פן שיזכה להגביר הנעימים על החובלים כנ"ל. וזה בחינת שויתי ה' לנגדי תמיד. 'תמיד' זה בחינת ארץ - ישראל, בחינת תמיד עיני ה' אל קיר בה וכו'. הינו שקדשת ארץ - ישראל צריכין להמשיך על עצמו תמיד ולא יפסק מלהשתוקק תמיד להמשיך על עצמו קדשת ארץ - ישראל. כי בכל פעם שמשתוקק לארץ - ישראל מתגבר כנגדו בחינת החובלים ומבלבלים תשוקתו, על - כן צריך להתגבר כנגדם בכל פעם תמיד ואז יעזרהו ה' יתברך לבוא לארץ - ישראל. ושם יזכה לנ עם העליון לנצח ולא יפול עוד לעולם לבחינת החובלים. רק אדרבא, יתקן החובלים על - ידי הנעימים. בבחינת כי לא תעזב נפשי לשאול ל'א תתן חסידך לראות שחת שהם בחינת החובלים שבהם נאחז הרע בחינת שאול ושחת. אבל בזכות הצדיקים יעזרנו ה' יתברך ויצילנו מהם ונזכה לנ עם העליון לנצח. כי בכל פעם נתגבר על החובלים עד שיתבטלו לגמרי עד שנזכה להפיל בנ עם העליון לנצח בחינת נעמות בימינך נצח, אמן ואמן.

שיך לעיל.

יד) ועל - כן נקרא שופר לשון שפרא, כמובא שזהו בחינת נ עם העליון שנתעורר על - ידי קול שופר שהוא בחינת יוסף שהיה יפה תאר וכו' כמבאר בהתורה הנ"ל עין שם, עין היטב את כל התורה הנ"ל מראשה לסופה כי בלא זה לא תוכל להבין כלל את דברינו.

טו) וְזֶה בְּחִינַת וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ וְכוּ'. שְׂדֵה הַיָּה צְמִיחַת קֶרֶן יִשׁוּעָה שֶׁל הַגְּאֻלָּה כְּמוֹבָא. וְכַמוֹבֵן בְּפִסְוִיק רַבְּבָה כְּצִמְחַת הַשְּׂדֵה נִתְתִּיר וְתִרְבִּי וְתִגְדְּלִי. וְעַל - יְדֵי זֶה שְׂדֵים נִכּוֹנוּ וַיִּשְׁעֶרְךָ צִמְחַת שְׂמֵרֵמֵז שֶׁהִיוּ מוֹכְנִים לַגְּאֻלָּה, הֵינּוּ כַּנ"ל. כִּי עֵקֶר הַגְּלוּת הוּא הַגְּלוּת מֵאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָם. אָבֵל ה' יִתְבָּרַךְ חֲמַל עֲלֵיהֶם וְהִמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם גַּם שָׁם בְּמִצְרַיִם בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָם שֶׁעַל - יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ הַהוֹלְדָה כַּנ"ל. וְעַל - יְדֵי זֶה הָיוּ פְרִים וְרַבִּים מֵאֵד בְּחִינַת וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ וְכוּ' וְעַל - יְדֵי זֶה הֵיטָה הַגְּאֻלָּה, כִּי כָל מֵה שֶׁנִּתְרַבּוּ יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר נִתְגַּדְּלָה כְּבוֹדוֹ וְנִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָם הַעֲלִיּוֹן בְּיוֹתֵר, כִּי הֵא בְּהָא כְּבוֹדוֹ יוֹתֵר נִמְשָׁךְ הַשְּׁפָעַת הַעֲלִיּוֹן יוֹתֵר, כִּי כָל מֵה שִׁישׁ מְקַבְּלִים יוֹתֵר. וְהַשְּׁפָעַת הַעֲלִיּוֹנָה עוֹשֶׂה פְעֻלָּתָהּ יוֹתֵר נִמְשָׁךְ שֶׁפַע וְרַב טוֹב יוֹתֵר וְיוֹתֵר כִּידוּעַ. וְעַל - כֵּן עַל - יְדֵי שִׂיִּשׁ יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָם הַעֲלִיּוֹן עַל - יְדֵי זֶה נִגְאָלוּ כַּנ"ל, כִּי הַגְּאֻלָּה הוּא לְשׁוֹב לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַת נֶעֱמָם כַּנ"ל. וְזֶהוּ, וְכַאֲשֶׁר יַעֲנֵה אוֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכוּ', הֵינּוּ דְבַר וְהַפּוֹכוֹ. שֶׁכָּל מֵה שֶׁהִיוּ מִתְגַּבְּרִים בְּגִלּוּתָם לַעֲנוֹת אוֹתוֹ, שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת הַחוּבְלִים כַּנ"ל, כְּמוֹ כֵּן חֲמַל עֲלֵיהֶם ה' יִתְבָּרַךְ וְהִמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם הַנֶּעֱמָם יוֹתֵר. שֶׁהוּא בְּחִינַת כֵּן יִרְבֶּה, בְּחִינַת הוֹלְדָה כַּנ"ל שֶׁהוּא בְּחִינַת צְמִיחַת הַגְּאֻלָּה כַּנ"ל. וְכֵן בְּגִלּוּתָהּ הַאֲחֵרוֹנָה כְּתִיב, הַקָּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם. אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֲחִישְׁנָה שֶׁעַל - יְדֵי שִׂיִּתְרַבּוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָם הַעֲלִיּוֹן. עַל - יְדֵי זֶה תִּהְיֶה הַגְּאֻלָּה כַּנ"ל. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

שִׁיר לְעִיל

טז) וְעַל - כֵּן אָנוּ מְבַקְּשִׁין, יְהִי רְצוֹן שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ. כִּי אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל לְבִטֹּל הַמוֹנְעִים בְּחִינַת חוּבְלִים וְלָבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת נֶעֱמָם כִּי אִם עַל - יְדֵי שִׂמְחָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתֵב רַבְּנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר. כִּי עַל - יְדֵי שִׂמְחָה בְּחִינַת נְגִינָה, בְּחִינַת נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל בְּחִינַת שִׁבְעַת שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנִיךָ וְכוּ'. עַל - יְדֵי זֶה זוֹכִין לָבוֹא לְאֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. שֶׁהִיא בְּחִינַת נֶעֱמָם הַעֲלִיּוֹן כַּנ"ל.

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים